

РЕШЕНИЕ

№ 521

гр. Варна, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла В. П.

Членове: Красимир Т. Василев
Невин Р. Шакирова

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разгледа докладваното от Красимир Т. Василев Въззивно гражданско
дело № 20213100501607 по описа за 2021 година

Производството е въззивно и е образувано по въззивни жалби, както
следва:

1. От П. В. П. и Ж. Й. П., чрез адв.З. /ВАК/, против Решение № 260638 от
24.02.2021 година, постановено по гр.дело № 12 169/2018 година, по описа на
ВРС, с което въззивниците са били осъдени да преустановят неоснователните
си действия, с които пречат на ищите Л. Н. П., ЕГН ***** и Ж. М. П.,
ЕГН ***** да упражняват правото си на собственост придобито в
режим на СИО, чрез покупко-продажба обективирана в нот. акт № 159, том I,
нот. дело № 137/2004г., върху идеална част от съсобствения с ответниците
недвижим имот, находящ се в гр. Варна, СО "****", съставляващ ПИ с
идентификатор № 10135.5549.1335 по Кадастралната карта и кадастралните
регистри на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД-18-73/23.06.2008г. на ИД
на АГКК, с площ 807.00 кв.м., при граници: имот с идентификатор
10135.5549.1338, 10135.5549.1336, 10135.5549.1334 и път, като ПРЕМАХНАТ
изградените в имота плоча, свързваща сградите на ищите и ответниците,
очертана в зелен цвят, съобразно приложена окомерна скица /на л. 32-33 от
делото/ на ПИ 10135.5549.1335 по КККР на гр. Варна, приложена към
уточняващата молба вх. № 64381/03.10.2018г., както и стена с приблизителна

височина 1.80 м, изградена от бетонни блокчета и дървена ламперия пред вратата на източната страна на сградата на ищците, очертана в червен цвят съобразно приложената окомерна скица на л.53-54 от делото към уточняваща молба вх. № 81842/11.12.2018г., които скици от делото приподписани от съда, представляват неразделна част от настоящото решение, на основание чл.109 ЗС.

В жалбата се излага, че решението се явява неправилно и не почива на наличните по делото доказателства.Излагат се множество и различни съображения по тълкуването на закона.Искането е същото да бъде отменено и претенцията – отхвърлена.

Отговор по делото е постъпил от страна на адв.П., като процесуален представител на Л. и Ж. П.и, която намира решението за правилно и моли то да бъде потвърдено.

2.Втората жалба е частна жалба от Л. Н. П. И Ж. М. П., чрез адв.П. против Определение № 263744 от 20.04.2021 година, постановено по гр.дело № 12 169/20218 година на ВРС, с което е оставено без уважение искането за изменение на решението по реда на чл.248 от ГПК, в частта за разноските.

В тази жалба се излага, че определението е неправилно и не почива на законовите изисквания.Твърди се още, че към момента на прекратяването, ответната страна не е била представила списък с разноски, поради което и определението е незаконосъобразно.

Против тази жалба отговор не е постъпил.

3.Третата жалба е насрещна въззивна жалба и изхожда от адв.П., като процесуален представител на Л. и Ж. П.и против Решение № 260638 от 24.02.2021 година.С нея адв.П. намира, че съдът неправилно не се е произнесъл по искането за прогласяване нищожността на Удостоверенията за търпимост и моли въззивния съд да се произнесе по този въпрос.

Против жалбата е постъпил отговор от адв.З., с които той моли тя да бъде оставена без уважение.

В съдебно заседание пред ВОС, въззивниците, редовно призовани не се явяват, представляват се от адв.З., които моли съдът да уважи подадената въззивна жалба.

Въззиваемите П.и, чрез адв.П. настояват съдът да потвърди решението,

като правилно и законосъобразно.

За да се произнесе по спора, като съобрази предмета му и застъпените от страните становища, ВОС установи следното:

Пред ВРС, съдебното производство е било образувано по предявени от Л. Н. П., ЕГН ***** и Ж. М. П., ЕГН ***** против П. В. П., ЕГН ***** и Ж. Й. П., ЕГН ***** искиове с **правно основание чл. 109 З С** за осъждане на ответниците да преустановят неоснователните си действия, с които пречат на ищците да упражняват правото си на собственост придобито в режим на СИО, чрез покупко-продажба обективирана в н.а. акт № 159, том I, нот. дело № 137/2004г., върху идеална част от съсобствения с ответниците недвижим имот, находящ се в гр. Варна, СО "****", съставляващ ПИ с идентификатор № 10135.5549.1335 по Кадастралната карта и кадастралните регистри на гр.Варна, одобрени със Заповед № РД-18-73/23.06.2008г. на ИД на АГКК, с площ 807.00 кв.м., при граници: имот с идентификатор 10135.5549.1338, 10135.5549.1336, 10135.5549.1334 и път, като **ПРЕМАХНАТ** изградените в имота **плоча**, свързваща сградите на ищците и ответниците, очертана в зелен цвят, съобразно приложена окомерна скица /на л. 32-33 от делото/ на ПИ 10135.5549.1335 по КККР на гр. Варна, приложена към уточняващата молба вх. № 64381/03.10.2018г., както и **стена** с височина около 1.80 м, изградена от бетонни блокчета и дървена ламперия пред вратата на източната страна на сградата на ищците, очертана в червен цвят съобразно приложената окомерна скица на л.53-54 от делото към уточняваща молба вх. № 81842/11.12.2018г.

В исковата си претенция ищците твърдят, че заедно с ответниците са съсобственици на имот, находящ се в гр. Варна, СО "****", съставляващ ПИ с идентификатор 10135.5549.1335 по Кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Варна, одобрени със заповед №РД-18-73/23.06.2008г. на ИД на АГКК с площ 807 кв.м., при граници: имот с идентификатор 10135.5549.1338, 10135.5549.1336, 10135.5549.1334 и път, както и че те самите са придобили собствеността върху 400 кв.м. ид.ч. от имота в режим на СИО по договор за покупко - продажба, обективиран в н.а. №159, том I, н.д. №137/2004г. Ответниците от своя страна са придобили ид.части от имота също в режим на

СИО. Според исковата молба ответниците са изградили в имота стена, която ограничава достъпа им в източната част от имота, като отделно от това са изградили още и плоча, свързваща постройките на ищите и ответниците, като последната напуква, руши и застрашава конструкцията на тяхната сграда. Същите не желаят доброволно да преустановят неправомерните си действия, поради което се моли за тяхното осъждане да премахнат изградените строежи. Молят по пътя на инцидентния контрол съдът да се произнесе по валидността и законосъобразността на Удостоверение за търпимост с рег.№АУ049566ВН_001ВН от 05.07.2016г. и Удостоверение за търпимост с рег.№АУ063706ВН-001ВН от 28.07.2016г. на Гл. архитект на Община Варна, като считат, че не отговарят на изискванията на § 127, ал.1 ПЗР на ЗУТ. Твърдят, че не са участвали в административното производство. По изложените съображения ищите молят съдът да постанови решение, с което да уважи предявените искове.

ВРС е установил от фактическа страна и това не се спори от страните, че ищите са придобили в режим на СИО, чрез договор за покупко-продажба, обективиран в н.а. № 159, том I, нот. дело № 137/20.05.2004г., собствеността върху 400 кв.м. ид.ч. от имот № 1335, целият с площ 807 кв.м., по ПНИ на местност „***“, землище Галата, гр. Варна, заедно с построената в имота в северозападната част жилищна постройка.техни праводатели са И. Г. К. и Т. А. К., които са придобили собствеността върху имота чрез трансформация на предоставеното им право на ползване в право на собственост по реда на Пар. 4а ПЗР на ЗСПЗЗ, за което е съставен н.а.№ 125/24.01.1994г.От своя страна ответниците се легитимират чрез н.а.№ 9/18.01.1994г., върху недвижим имот: място с площ 440кв.м., по Оценителен протокол от 19.10.1993г. на Община Варна, предоставено за ползване с Удостоверение № 152/06.03.1986г. на ИК на ОБНС Варна, представляващо имот пл. № 1335 в кв. 51 по проекто - кадастралния план на м-ст „***“, при граници на целия имот: имоти пл. №№ 1336, 1334, 1386 и път.Също не е спорно, че имотът представлява ПИ с идентификатор № 10135.5549.1335 по Кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД-18-73/23.06.2008г. на ИД на АГКТ, с площ 807-ООкв.м., при граници: имот с идентификатор 10135.5549.1338, 10135.5549.1336, 10135.5549.1334 и път.

От Декларация с нотариална заверка на подписите от 28.02.2002г. се установява, че съсобствениците на вилни имоти П. В. П. и И. Г. К. в м-ст

„***, кв. Галата, са постигнали съгласие за ограда и порта между двата имота, през която И. К. да влиза в имота на П.П., за да ползва своята метална стълба за таванския етаж. Постигнали са съгласие и, при продажба, прехвърляне, дарение или смърт на един от двамата съсобственици, според изготвен проект съставен от архитект, портата между двата имота да се отстрани и затвори, а металната стълба, която води до таванския етаж на И. да се измести в неговия парцел. Съгласно декларацията то този начин двата имота се обособяват съвсем самостоятелно и независимо един от друг.

Представени са още и Удостоверения търпимост с р е г. № АУ049566ВН_001ВН от 05.07.2016 година и № 063706ВН_001ВН от 28.07.2016 година.

Пред ВРС са били изслушани свидетелите П. и М. И..Спъред показанията на първия свидетел П. става ясно, че той се познава с П.и от детската си възраст. Живее в кв. Галата и посещава дома на ищеца често. По къщата на П.и имало напуквания. Имало плоча с голяма цистерна до която ищецът нямал достъп и не можел да си ремонтира пукнатините. Пукнатината била от плочата и още съществувала. Отвътре подмазвал, ремонтирал, но не можела да се скрие, даже се увеличила. След като подал молба, ищецът си направил врата за достъп, но не можел да я отвори, тъй като ответникът я затворил с блокчета отвън. Ищецът си направил вратата в собствения имот преди две - три години, за да може да си обслужва имота. В момента вратата не функционирала, защото комшията му изградил блокчета и отгоре сложил дървени плоскости. От 2004г. до 2017г. в тази стена имало прозорец. След като се премахнала вратата и сега имало прозорец -малък.

Втория свидетел излага, че също познава П.и ; той знае, че в момента те живеят в м-т ***; че познава имота и че в източната част на постройката на П.и съществуват пукнатини, като причината била плочата на П. за гаража, която била врязана в стената на П..Според свидетеля П.П. е изградил изградил плочата, която свързвала двата имота, за да ползва пространството отдолу.По отношение на самата плоча излага, че е много дебела, като навлиза в имота на П. и отгоре имало цистерна с вода.

Сочи още, че тази плоча стърчала 1.20 от главното ниво на улицата и влизала в улицата 1.20 навътре.

Свидетелства, че ищите нямат достъп до тази част на сградата, защото имало изградена бетонна ограда от блокчета. П. направил отвор, сложил си врата, за да може да преминава към източната част на имота си, но в момента нямал достъп, защото като се отвори вратата отпред имало иззидана стена с блокчета и с дървени орнаменти.

За ответниците е била разпитана също свидетелка – касае се за Т. П. /дъщеря на ответниците/. Тя сочи, че е започната със споразумението между К. и нейното семейство; че П.П. придобил целия имот и след това преотстъпил част от имота на К. без заплащане че по – късно направили разпределението и се съгласили да си разделят границите с декларация от 2001г.-2002г. Всичко в имота било построено от баща ѝ и К.. През 2004г. П. закупил имота в съгласие с нотариалната декларация за преразпределението, с изградените огради и плочи. След като П. придобил имота, не са извършвали строителни дейности в техния имот. Частично в началото на техния вход, стената от къщата на П., служела за разделение на имотите. Имало междинна плоча, която държала двата имота. Била направена по искане на К. за здравина на двете вили. Виждала е П. да стои на тази плоча и да си прави ремонти.

Пред решаващия съд е била изслушана и неоспорена Съдебно техническа експертиза, дадена от в.л. Ц. А..От нея се установява, че съобразно Протокол за контрол на материалите и документите при изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри от 03.11.2016г. изготвен от инж. И. Б., на длъжност мл. експерт от Служба по геодезия, картография и кадастър - Варна, е направена констатация „не е заснета коректно северната граница на имота и сградата частично попада в улицата." При оглед вещото лице е констатирало наличие на пукнатина в северната фасада на сградата на П., в резултат от изградената плоча от сградата на П.П. към сградата на П.и; тя сочи, че ищцовата страна няма достъп до източната фасада на сградата, въпреки че в проекта за узаконяване на сградата от 1989 година изготвен от арх. М. и одобрен от Община Варна, отдел „Архитектура и благоустройство" на 08.01.1990г. е посочено отстояние от 1,5 м. до имота на П. В. П. - **ответник по делото, което не е спазено.** Експерта обръща внимание, че не са били спазени и отстоянията по Наредба №5 за правила и нормативи за устройство на територията от 2001 г., така и тази от 1998г. Дадено е

предложение за предаване на площ по регулация при съществуващо положение за лице на частта на И. К. от 9,80 м. и лице за И. П. от 10.80 м. Това предложение не е реализирано при изготвяне на ПНИ за СО „***“. За обект „Вилна сграда“ със ЗП от 110,14 м² и РЗП 256,13 м², изградена в имот с идентификатор 10135.5549.1335 по плана на КК и КР на СО „***“ е издадено от Главния архитект на Община Варна, арх. В. Б., Удостоверение за търпимост с рег.№АУ049566ВН-001ВН от 05.07.2016г. За обект „Масивна ограда“ с дължина 74.65 м., изградена в имот с идентификатор 10135.5549.1335 по плана на КК и КР на СО „***“ е издадено от Главния архитект на Община Варна, арх. В. Б. Удостоверение за търпимост с рег. №АУ063706ВН-001ВН от 28.07.2016г. **За изградената плоча между двете сгради с площ от 14.60 м² няма документи за съгласие и строителни книжа.** Обект „Вилна сграда“ на П. В. П. със застроена площ от 110.14 м² и РЗП от 256.13 м² не е нанесена в КККР на гр. Варна по причина Протокол за контрол на материалите и документите при изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри от 03.11.2016г. изготвен от инж. И. Б. на длъжност мл. експерт от Служба по геодезия, картография и кадастър-Варна с констатация „не е заснета коректно северната граница на имота и сградата частично попада в улицата.“ В КК и КР се отразяват само външните граници на имотите. Тук поземленият имот с кад. №1335 е един за двамата съсобственици и вътрешна ограда не може да бъде отразена. Липсват данни за наличие на съгласие за изграждане на плочата между двете сгради: на ответника и ищеца. На място е налична смесена ограда от бетонови блокчета и дървени платна, изградена пред монтираната в направения отвор във външната тухлена стена-източната, на сграда с ид. 10135.55.49.1335.1 (на ищеца) PVC врата. Оградата е с формата на буквата „П“, като в ъгъла и е излята ст. бет. колонка с размери 30/30 см. и височина 1.62 м. Участъците на оградата са с обща дължина от 1.77 м. Височината на оградата с бетонови блокчета е 0.82 м., а на частта над тях, изградена от дървени платна и хидрофобен шперплат е 0.80 м. Така изградената стена възпрепятства достъпа на ищеца до източната фасада на неговата сграда. Достъпът и обслужването на източната страна на сградата на ищеца не е възможен въпреки, че в проекта за узаконяване на сградата от 1989г. изготвен от арх. М. и одобрен от Община Варна, отдел „Архитектура и благоустройство“ на 08.01.1990г. е посочено отстояние от 1,5м. до имота на П. В. П.-ответник по делото.

Обектите, предмет на спора: плоча свързваща двете постройки на ответниците и ищците и стена с височина 1.80м., изградена от бетонови блокчета и дървена ламперия, пред вратата на източната страна на сградата на ищеца, са изградени от П. В. П.. Части от оградата между имотите на ищеца и ответника, са външни стени на второстепенни постройки: навес на П. и съборен склад на П. и са изградени от тях. Плочата между двете сгради и стената са изградени **след изграждането на новата сграда на ответника**. За плоча, свързваща двете постройки - на ответниците и ищците и стена с височина 1.80м., изградена от бетонови блокчета и дървена ламперия, пред вратата на източната страна на сградата на ищеца, няма съгласие в документите по делото, както и строителни книжа. Същите оказват отрицателно въздействие върху имота на ищците.

Пред ВОС бе изготвена нова Съдебно техническа експертиза, като в нея в.л. арх.С. сочи, че сградата на П.П. е изнесена извън регулацията на имота и е навлязла в уличната регулация, като за територията, в която се намира имота е изготвен и влязъл в сила ПУП-План за улична регулация, одобрен с Решение N 223-6 по Протокол N6/28.03.2012г. на Общински съвет Варна. Улично-регулационните линии в участъка на имота, повтарят имотните граници по кадастралната карта. Съпоставяйки имотните граници и изградените постройки, експерта сочи навлизане в улицата на **гаража и зида, в който се намира входа към частта от имота, ползвана от П.П.** Това е констатирано и в Протокол за контрол на материалите и документите при изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри от 03.11.2016г. (л.14 от гр.д.12169/2018г.), изготвен от инж. И. Б., на длъжност мл. експерт от Служба по геодезия, картография и кадастър - Варна. На Графични приложения №1 и №2 към СТЕ е показано навлизането на застрояването в улицата, с обща площ около 11 м2.

Вещото лице сочи още, че при огледа на място се констатира наличие на пукнатина в северният ъгъл на сградата на П.и над процесната плоча. На фотос №3 и №4 на Графично приложение №3 е посочено местоположението на пукнатината и как тя изглежда в момента. Други следи от увреждане на сградата не се виждат. Липсата на такива и това, че тази пукнатина е над процесната плоча, както и нейните очертания дават основание на същия да счете, че не плочата е причина за тази пукнатина. Плочата е подпряна с две стоманобетонови и една метална колони, ляга върху зидове от трите си

страни, включително и в непосредствена близост до тази пукнатина, липсват пукнатини или провисване на плочата, т.е. тя е достатъчно добре укрепена и здрава, за да представлява опасност за разрушаване на сградата на П.и. Възможна причина за пукнатината е отделянето на мазилката от тухления зид вследствие на недобро сцепление или под въздействие на атмосферните условия - навлажняване и замръзване през зимните месеци.

Арх.С. обръща внимание, че достъпът до източната страна на сградата на П.и, така както е искан от тях с избиването на отвор и поставянето на врата във външния зид на приземния етаж **е преграден** от изградените стенички от бетонови блокчета и дървена ламперия над тях. Възможен е достъп откъм улицата с подвижна стълба над процесната плоча. По отношение на книгата сочи, че за сградата на П. В. П. е издадено от Главния архитект на Община Варна Удостоверение за търпимост с рег.№АУ049566ВН-001ВН от 05.07.2016г. (л. 12 от гр.д. 12169/2018г.). В приложеният инвестиционен проект- заснемане за издаване на удостоверението за търпимост (л.160-181 от гр.д.12169/2018г.), строежът е посочен като „Вилна сграда“ със ЗП от 110,14м² и РЗП 256,13м², изградена в имот с идентификатор 10135.5549.1335 по плана на ККи КР на СО"****". Процесната плоча като част от вилната сграда е показана в архитектурния проект (л.173 и 175 от гр.д. 12169/2018г.).

За част от сградата на П. В. П., като допълнителни книжа са представени Окомерна скица с виза за проектиране от 14.03.1994г., схема на армировъчен план на плоча и архитектурен проект на сезонна постройка в м. „****“ (л.73-79 от гр.д.1607/2021 г). Съгласно визата за проектиране и архитектурния проект е предвидено пристройка 13,52 кв.м. към съществуваща сграда с площ 21,46 кв.м. или общата площ се получава 35 кв.м., колкото е било разрешавано в този период за сезонни постройки. Въз основа на тези документи може да се направи извода, че част от сградата на П. В. П. е била законно изградена. Чертеж - схема на армировъчен план на плоча не е част от проекта за сезонната постройка, не е одобрен, начертан е от инж. Ст. Ж.. Съгласно този чертеж, процесната плоча е продължение на плочата над гаража и е общ конструктивен елемент с нея.

За оградата, изградена в средата на имота също е издадено от Главния архитект на Община Варна, Удостоверение за търпимост с рег. №АУ063706ВН- 001ВН от 28.07.2016г. (л.11 от гр.д.12169/2018г.), като строеж „Масивна ограда “с дължина 74.65 м., изградена в имот с идентификатор 10135.5549.1335 по плана на КК на СО"****". Експерта сочи още, че сградата на П. В. П. не е нанесена в КККР на гр. Варна. По повод направеното искане за нанасяне е съставен Протокол за контрол на материалите и документите при изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри от 03.11.2016г. (л.14 от гр.д.12169/2018г.), изготвен от инж. И. Б. на длъжност мл.експерт от Служба по геодезия, картография и кадастър - Варна с констация **„не е заснета коректно северната граница на имота и сградата частично попада в улицата.“** Оградата в средата на

съсобствения имот не може да бъде нанесена в кадастралната карта и кадастралните регистри, тъй като същата не е обект на кадастъра. Той сочи още, че в материалите по делото няма приложен документ, с който да е дадено съгласие от съсобственика Л. Н. П. за изграждане на сградата на П.П., плочата към къщата на П.и и изградената в имота ограда, както и че П. В. П. и праводателя на Л. Н. П., И. Г. К. са подписали нотариално заверена декларация при нотариус С. със следния текст - като собствениците на вилни имоти в местността *** кв.Галата, декларират, че имат уговорка за ограда и порта между двата имота, през която И. да влиза в имота на П., за да ползва своята метална стълба за таванския етаж. При продажба, прехвърляне, дарение или смърт на един от двамата собственици, според изготвен проект, съставен от арх. техник А. с „Обяснителна записка“ (л.236-240 от гр.д.498/2019г.), портата между двата имота да се отстрани и затвори, а металната стълба, която води до тавански етаж на И. да се измести в неговия парцел. По този начин двата имота се обособяват съвсем самостоятелно и независимо един от друг. (л.47 от гр.д.9240/2013г.).

Арх.С. обръща внимание още, че пред монтираната врата във външния зид на източната фасада на приземния етаж на сградата на П.и, към сградата на П.П. е са изградени стенички от бетонови блокчета и дървена ламперия над тях, от двете страни на стоманобетонова колона, подпираща процесната плоча, с ширина 140 см и 40 см и височина на бетоновите блокчета около 80 см и на дървената ламперия 80см и 100 см, като тези стенички възпрепятстват изхода от източната страна на сградата на П.и.А при така изградената ограда в средата на имота, и изградените стенички пред вратата във външния зид на източната фасада на приземния етаж на сградата на П.и, те са лишени от достъп за обслужването на източната страна на сградата и имота. Възможен е достъп само откъм улицата с подвижна стълба върху процесната плоча.Строежите, предмет на спора са **плочата между двете сгради**, покриваща входното пространство към дворната част на имота, ползвана от П.П. и **бетоновите стенички и дървена ламперия**, с обща дължина 180см и височина 160-180см, изградени пред вратата във външния зид на източната фасада на приземния етаж на сградата на П.и, като няма данни, от които да е видно от кого, кога и на какво основание е изградена процесната плоча.Според експерта процесната плоча е подпряна с две стоманобетонowi и една метална колони, ляга върху зидове от трите си страни, т.е. тя е достатъчно добре укрепена, за да указва неблагоприятно въздействие върху сградите, в частност сградата на П.и.А Бетоновите стенички и дървена ламперия, с обща дължина 180см и височина 160-180см са изградени от П. В. П. след избиването през 2017г. на отвор във външния зид на източната фасада на приземния етаж на сградата на П.и за направата на врата. **По този начин е пренятстван достъпа на П.и.**

Бетоновите стенички и дървена ламперия не представляват самостоятелен обект на същите основания, посочени в отговора на предходния въпрос. Те са разположени под еркера на източната фасада на сградата на П.и и не са част от оградата, разпределяща ползването на съсобствения имот между страните, съответно не подлежат на самостоятелно проектиране и разрешение за строеж, съответно удостоверение за търпимост, както и нанасяне в кадастралната карта самостоятелно, като отделен строеж.Изградените бетонови стенички и дървена ламперия пред вратата на източната стена на сградата на П.и **не представляват ограда и не са продължение на оградата, разпределяща ползването на съсобствения имот между страните.** Те са разположени под еркера на източната фасада на

сградата на П.и и са подравнени с нея. Оградата, разпределяща ползването на съсобствения имот между страните стига до южният ъгъл на сградата на П.и. Това е онагледено на фотос № 7 на Графично приложение №4 към СТЕ. За тяхното изграждане няма дадено съгласие от П.и, няма строителни книжа и няма дадено разрешение от компетентните органи.

В заключение процесната плоча не е изградена едновременно с къщата на въззивниците и къщата на въззиваемите. Според експерта, вероятно плочата е изградена едновременно с гаража на П.П. в периода **1998-2000г**, или след това в периода **2002-2004г**. Процесната плоча е свързана конструктивно с гаража, съдейки по приложения чертеж - схема на армировъчен план на плочата, начертан е от инж. Ст. Ж. (л.79 от гр.д.1607/2021 г.). С останалата част от конструкцията на двете сгради - плочи, греди и колони тя не е свързана. Тя е вкопана частично във външните ограждащи зидове на сградата на П.и, но без да е свързана със стоманобетоновата конструкция. Тя няма съществена роля на укрепващ елемент на двете сгради и примерно при земетръс би била незначителна. Процесната плоча не е отразена в СГКК, тъй като не отговаря на условията за самостоятелен обект по смисъла на § 1. т.1 от ЗКИР В случая, процесната плоча е част от сградата на П. В. П. и поради тази причини не следва да бъде нанасяна в кадастралната карта самостоятелно, като отделен строеж.

Според Допълнителната Съдебно техническа експертиза, изготвена от в.л.М. по делото са представени н.а. за собственост на недвижим имот, придобит на основание §4а, ал. 1 и от Преходните и заключителни разпоредби на ЗСПЗЗ №9, том II, дело № 542 от 1994г.(л.29), с който П. В. П. се признава за собственик на място с площ от 440м², представляващо имот пл_№1335 по кадастралния план на местността „***“, заедно с подобренията, насажденията и с построената в него масивна сезонна постройка, и на следващо място н.а.за собственост на недвижим имот, придобит на основание §4а, ал. I и от Преходните и заключителни разпоредби на ЗСПЗЗ №125, том II, дело №916 от 1994г.(л.30), с който И. Г. К. се признава за собственик на място, с площ от 400м², представляващо имот пл.№1335 по кадастралния план на местността „***“, заедно с подобренията, насажденията и с построената в него масивна сезонна постройка. Представен е и н.а. покупко - продажба на недвижим имот № 159, том I, рег. № 3331, дело №137 от 2004г. (л.6) Л. Н. П., купува от И. Г. К., следния недвижим имот, находящ се в СО „***“, разположен на територията на гр. Варна, представляващ ДВОРНО МЯСТО, с пространство 400 м² идеални части от дворно място, цялото с пространство 807 м², съставляващо поземлен имот №1335 по плана на новообразуваните имоти на местност „***“, землище Галата, област Варна, заедно с построената в северозападната част на имота ЖИЛИЩНА ПОСТРОЙКА, както и ведно с всички посдобрения, насаждения и права за имота.

От документацията по делото става ясно, че е налична и Декларация пред нотариус С. (л.191), според която собствениците на вилни имоти в местността „***“ на кв.Галата: П. В. П. и И. Г. К. декларират, че имат уговорка за ограда и порта между двата имота, през която И. да влиза в имота

на П., за да ползва своята метална стълба за таванския етаж. При продажба, прехвърляне, дарение или смърт на един от двамата собственици, според изготвен проект, съставен от арх.техн. А. с „Обяснителна записка“ портата между двата имота да се отстрани и затвори, а металната стълба, която води до тавански етаж на И. да се измести в неговия парцел. По този начин двата имота се обособяват съвсем самостоятелно и независимо един от друг. Експерта сочи, че за сградата на П.и е одобрен проект за сезонна постройка от 35 кв.м с изба на 08.01.1990г. Издаден е акт за узаконяване №13 от 20.07.1990г. от Гл.архитект на Община Варна (л.258ил.259). За сградата на П.П. е одобрен архитектурен проект за сезонна постройка от 25 кв.м. Издаден е акт за узаконяване №35 от 04.09.1990г. от Гл.архитект на Община Варна (л.129). Одобрен е проект за пристройка в североизточната част на имота (л.73 до л.78 по гр.дело(В) №1607/2021г.) като общата площ става 35 кв.м. Според в.л.М. носещите стени към момента на строителството на къщата на П.и - 1988г. -1990г. отговарят на изискванията на НОРМИ ЗА ПРОЕКТИРАНЕ НА ЗИДАНИ КОНСТРУКЦИИ БСА, кн.12 от 1985г. Външните стени на сградата в т.ч. и източната стена са носещи съгласно Норми за проектиране на зидани конструкции, БСА, кн.12 от 1985г. и Норми за проектиране на сгради и съоръжения в земетръсни райони от 1987г.

Носеща стена (носещ зид) е стена изпълнена от тухлена зидария с плътни тухли единички или тухли с напречни кухини с кухинност до 25%. Носещите тухлени стени са обрамчени със ст.б.пояси и колони, които могат да бъдат от стоманобетон или тухлена зидария. Сградата на П.и е разположен в район със VII степен на сеизмичност, сеизмичен коефициент $K_s=0,10$ и към момента на изграждането ѝ е трябвало да отговаря на Норми за проектиране на сгради и съоръжения в земетръсни райони - в сила от м.март 1987г., (отпечатани в специализирано издание на Комитета по териториално и селищно устройство при Министерския съвет и Българската академия на науките, 1987 г.; изм. и доп., ДВ, бр. 6 от 1989 г.; БСА, бр. 1 от 1989 г.). Според него носещите тухлени стени се изграждат от тухли единички М 7,5 на варо циментов разтвор М 2,5. Носещата конструкция на сградата на П.и не е нарушена. При изпълнението на процесната ст.б.плоча са изпълнени две ст.б.колони. В участъка до източната стена на сградата на П.и ст.б.плоча се носи от двете ст.б.колони и от фасадния зид към улицата. Извършеното вкопаване на ст.б.плоча от 10-15см в източната стена на П.и не е било необходимо от конструктивна гледна точка. То е извършено единствено с цел да се изпълнят изолациите върху тази плоча и стената на сградата на П.и да се запази от проникване на повърхностни води.

Колоните като брой отговарят на конструктивните изисквания за подпирането на процесната плоча. Към сградата на П.и тя се подпира на изпълнените две ст.б.колони и фасадния зид към улицата. В противоположната страна тя се подпира върху носещата фасадна стена на сградата на П.и. Тежестта на ст.б.плоча е правилно разпределена. Подпирането на плочата е извършено компетентно и правилно. Отговаря на всички конструктивни изисквания.

Металната стълба е била разположена в частта от имота на П. В.П. до източната фасадна стена на сградата на П.и. По тази метална стълба се е стигало до терасата на И. Г.К. от южната страна на неговата сграда.

Експерта е установил при огледа, че металната стълба е преместена на южната фасада на сградата на П. и по нея се стига до етаж от неговата сграда. Към настоящия момент металната стълба не може да остане на същото място, на което е била, т.к. е била разположена в частта от имота на П.и, а между двете части на ПИ с идентификатор 10135.5549.1335 в гр. Варна,

район Аспарухово, с.о. „***“ е изпълнена ограда от бетонови блокчета.Необходима е нотариално заверена декларация от П.и за вкопаване на плочата в къщата им. Такава не е представена по делото.Процесната ст.б.плоча може да съществува и без да бъде вкопана в сградата на П.и.Извършеното вкопаване на ст.б.плоча в източната стена на П.и не е било необходимо от конструктивна гледна точка. То е извършено единствено с цел да се изпълнят изолациите върху тази плоча и стената на сградата на П.и да се запази от проникване на повърхностни води.Няма данни по делото да е осъществяван строителен контрол при изграждането на процесната ст.б.плоча.

Вещото лице разяснява, че изградената плоча от сградата на П.П. към сградата на П.и не увеличава натоварването върху основната плоскост на фундаментите на сградата на П.и, т.к. същата има самостоятелно подпиране. Наличната пукнатина в североизточния ъгъл на сградата на П.и над изпълнената ст.б.плоча не е констструктивна пукнатина. Това е пукнатина в изпълнената мазилка на сградата.Между двете части на ПИ 10135.5549.1335, кв.51 по плана на СО „***“, гр. Варна, Община Варна, ползвани от П. В. П. и Л. Н. П. има изградена масивна ограда от бетонови блокчета. Изградени е стенички в частта на П.и пред вратата във външния зид на източната фасада на сградата на П.и.Към настоящия момент П. няма достъп до източната стена на сградата и не може да реализира ремонт по нея. Ремонт може да се извърши само в участъка над процесната плоча, като може да се качи на нея със стълба от улицата.Процесната плоча не представлява самостоятелен обект. Тя е свързана конструктивно с със сградата на П.П.. Към сградата на П. тя не е свързана конструктивно.Извършеното вкопаване на ст.б.плоча в източната стена на П.и не е било необходимо от конструктивна гледна точка. То е извършено единствено с цел да се изпълнят изолациите върху тази плоча и стената на сградата на П.и да се запази от проникване на повърхностни води.

При така установената фактическа обстановка съдът намира **от правна страна** следното:

Наведените възражения за недопустимост на въззивната жалба поради просрочие следва да се разгледат на първо място.От материалите по делото е видно, че адв.З. – като процесуален представител на ответниците е получил СГР на 01.03.2021 година /вж.л.314/, следователно крайната дата, даваща право да атакува съдебния акт е 15 март 2021 година /понеделник, работен ден/.Също от материалите по делото става ясно, че Пратка № 3492 е била приета на 15 март 2021 година на Еконтومات Варна 24/7 Еконтومات МОЛ Варна в 20.52 часа – тази информация се потвърждава от Писмо № 1967/21.02.2022 година /вж.л.165/.Пратката погрешно е била изпратена в РС-Бургас и върната оттам в РС –Варна.Тя е била предявена в срок, следователно се явява допустима и съдът намира, че следва да я разгледа по същество.

Повдигнатият спор е с правно основание чл.109 ЗС и по своята правна природа съставлява средство за правна защита на собственика срещу всяко неоснователно действие или създадено състояние, което му пречи да упражнява своето право според предназначението на имота или в съответния обем на правото на собственост. Основателното провеждане на негаторния иск е обусловено от установяване по пътя на пълното и главно доказване на елементите от фактическия състав на приложимата разпоредба на чл.109 ЗС, а именно: право на собственост на ищецът, придобито на твърдяното основание и редом с него обстоятелствата /основанията/, които са предизвикали потърсената съдебна защита и намеса. От друга страна защитата на собствеността по реда на чл.109 от ЗС следва да съответства на нарушението и да се ограничава с искане за преустановяване само на онези действия или състояния, в които се състои неправомерното въздействие върху вещното право на ищеца, без да ги надхвърля. В този случай следва да бъдат установени всички елементи от фактическия състав на чл.109 от ЗС - т.е. че неоснователните действия препятстват упражняването на правото на собственост на ищеца.

Съгласно константната практика на ВКС целта на един негаторен иск е да предостави защита на правото на собственост срещу всяко пряко или косвено неоснователно въздействие, посегателство или вредно отражение над обекта на правото на собственост, което пречи на допустимото пълноценно ползване на вещта според нейното предназначение. Този иск може да се упражни срещу **всяко лице**, което проявява неоснователните ограничаващи правото на собственост въздействия. Това лице може да е съсобственик, какъвто е този случай, или да е външно за съсобствеността - собственик на съседен имот, ако при упражняването на своите права създава ограничения, смущения или заплашване на правото на съсобственика си. В случая пасивно легитимиран по негаторния иск при създаване на неоснователно състояние като пречка за упражняване правото на собственост е прекият извършител. След като собственикът има право да изисква от всички да зачитат правата му, то ответник по иска по чл.109 от ЗС може да бъде всяко лице, което извършва или поддържа неоснователно действие, съставляващо пречка за упражняване правото на собственост, независимо дали е носител на конкретно вещно право, упражняването на което се сочи като ограничаващо въздействие, и дали е в договорни отношения или не със собственика.

С ТР № 31 от 06.02.1985 година на ОСГК на ВС са дадени указания, че е допустим иск по чл.109 от ЗС срещу собственик на съседен имот за прекратяване на създаващо пречки за ползване на съседния имот неоснователно действие, съставляващо строеж, изграден при отклонение от разрешението за строеж и от другите строителни книжа или в нарушение на действащи разпоредби и съдилищата са компетентни да разрешават спора дали направеният без разрешение или в отклонение на разрешението и на други строителни книжа строеж подлежи на премахване. Именно във връзка със поставения въпрос за допустимостта, а не с основателността на иска по чл.109 от ЗС в тази хипотеза, са и мотивите на тълкувателното решение. В случая решаващият съд е приел, че искът е допустим, поради което го е разгледал по същество, каквото е виждането и на настоящия състав.

Със задължителна съдебна практика – мотивите към [т. 3 от ТР № 4/2015 г. на ОСГК на ВКС](#) се приема, че за уважаването на този иск във всички случаи е необходимо ищецът да докаже не само че е собственик на имота и че върху този имот ответникът е осъществил неоснователно въздействие чрез действие или бездействие, но и че това действие или бездействие на ответника създава за ищеца пречки за използването на собствения му имот по-големи от обикновените [/чл. 50 ЗС/](#), като преценката за това кои въздействия са по-големи от обикновените и поради това са недопустими, е конкретна по всяко дело.

Съгласно разпоредбата на чл.50 от ЗС, собственикът на един имот не може да извършва действия в своя имот, които да създават пречки за упражняване правото на собственост на съседния имот, по-големи от обикновеното. Т.е. налице е критерий в законовия текст, който е обективен, целящ съобразяване интересите на всеки собственик. Нормативно установените строителни правила и норми определят съдържанието на пречките по смисъла на [чл. 50 ЗС](#) /като такъв характер има и нормата на [чл. 31, ал. 1, т. 1 ЗУТ](#)/. Ако изискванията им не са спазени, следва да се прецени как отклоненията от тях се отразяват върху собствениците при упражняване правото на собственост, защото за уважаване на иска по [чл. 109 ЗС](#) следва да се установи, освен неоснователното действие, каквото може да бъде отклонението от тези правила и как това се отразява върху собственика-ищец по негативния иск. В някои случаи самите норми са установени, за да не се

смушава правото на собственост в съседния или близък имот, но в други, техническите и строителните правила и норми защитават друг интерес и нарушаването им няма пряко отношение към упражняване правото на собственост на ищеца.

По делото несъмнено е било установено, че изграждането на процесната **плоча между двете сгради и бетоновите стенички и дървена ламперия**, с обща дължина 180см и височина 160-180см, възпрепятстват П.и да упражняват правото си на собственост в пълен обем. Достъпът им до тази част от собствената им сграда се оказва невъзможен и причина за това са именно изградените от страна на П.и обекти, чиито премахване не иска. Не без правно значение е и обстоятелството, че ишците никога не са давали съгласие за извършване строежа/строежите при намалено отстояние от имотната граница, като извършването на административните процедури по ЗУТ и снабдяването със строителни книжа не е в състояние да дерогира нормата на чл. 31, ал. 1, т. 1 ЗУТ и когато строежът, независимо дали е разрешен от администрацията е в нарушение на закона, то строителството е незаконно, както и издадените административни актове, които са в нарушение на горепосочената разпоредба/. Издаването на строителните книжа за сем.П.и не отчита изискванията на чл. 36 ЗУТ за запазване на заварени сгради въз основа на работен устройствен план, при което фактическото им разположение не отговаря на изискващото се разстояние и при отчитане констатациите в Съдебно техническата експертиза. Също експертите пред ВРС посочват, че в проекта за узаконяване на сградата на сем.П.и от 1989 година, изготвен от арх.М. и одобрен от Община – Варна на 08.01.1990 година е **посочено отстояние от 1.5 метра до имота на П. – изискване, което не е било спазено**. Съобразно Решение № 40 от 31.01.2011 г. на ВКС по гр. д. № 296/2010 г., I г. о., ГК, докладчик съдията Б. Д. „Нормативно установените строителните права и норми определят нормативно съдържанието на пречките по смисъла на чл. 50 ЗС. Нормата на чл. 53 от ЗС изрично препраща за ограниченията на собствеността с оглед благоустройствени и здравни цели към отделен закон. Така всяко нарушение на строителните правила и норми по определение на закона е вече пречка по смисъла на чл. 50 ЗС. Нормата на чл. 31, ал. 1, т. 1 от ЗУТ, а и чл. 35, ал. 1 от ЗУТ изрично предвижда, че нежилищните сгради не могат да отстоят на разстояние, по-малко от 3 м. от границата на УПИ. Това нормативно предвидено отстояние е установено в

общ интерес, за да се предотврати прекомерна гъстота на застрояването, за да се осигури нормално осигуряване на светлина, огряване от слънцето и проветрение на имотите и сградите в тях. Затова не е необходимо ищецът да доказва, че не спазването на нормативно установеното отстояние му пречи да упражнява правото си на собственост, а в тежест на ответника е да установи, че е строил в съответствие с благоустройствените норми и спазвайки забраната на [чл. 50 от ЗС](#).“За да обоснове позицията си, настоящия съд се позовава на разпоредбите на [чл. 31, ал. 1, т. 1](#) и [чл. 35 ЗУТ, ал. 1 ЗУТ](#), които установяват изисквания за разстояния на сградите до страничната граница на УПИ /[чл. 31, ал. 1, т. 1](#) и между жилищните и нежилищните сгради в съседни УПИ. По делото е установено, че ищцовата страна изцяло е била лишена от възможността за достъп до източната фасада на сградата си, като е без значение обстоятелството дали процесната плоча е причина за напукване фасадата на къщата или не. Смутено е упражняването правото им на собственост в пълен обем, което е основно значение за уважаване на претенцията по чл. 109 от ЗС. Съгласно чл. 21, ал. 1 от Наредба № 5 – В един парцел могат да с застрояват две или повече сгради само на установената външна строителна линия при спазване на разстояния между тях, каквито се изискват при свободно застрояване.

Съобразно Решение № 20 от 29.01.2009 г. на ВКС по гр. д. № 6259/2007 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията С. Ц. „Незаконността на извършеното строителство не обосновава необходимост от премахването му по реда на [чл. 109 ЗС](#). Когато допуснатите нарушения по благоустройствения закон не създават пречки за упражняване правото на собственост, то искът за премахване на извършеното строителство по реда на [чл. 109 ЗС](#) е неоснователен, предвид възможността за узаконяване и легализация на строежа след привеждането му в съответствие с изискванията на строителните правила и норми“. По аргумент на противното обаче в случая, освен наличието на нарушени норми и правила на строителството, е било смутено и правото на собственост на П.и, които нямат достъп до източната фасада на своята сграда. Основателността на заявените негаторни искове по чл. 109 ЗС предполага кумулативното наличие на предпоставките - ищите да са собственици на имота, чието право на собственост е засегнато, а ответниците, чрез неоснователни, противоправни действия /респ. бездействия/ да пречат на собственика да упражнява правото си на

собственост в пълен обем. Според въззивния съд изискванията са налице, като дори и събраните пред него допълнителни доказателства не променят този извод.

Гражданският съд може да упражнява косвен съдебен контрол върху акт на техническата служба, удостоверяващ, че сградите в имота са в режим на търпимост по смисъла на ЗУТ. При разрешаването на въпроса дали един строеж е законен и дали представлява пречка за ищеца да упражнява правото си на собственост, гражданският съдът има правомощието и следва във всички случаи да преценява валидността и обвързващото значение на актовете на техническата администрация /Определение №54/05.02.2018г. подело №4694/2016 на ВКС, ГК, I го.; Решение № 238 от 17.07.2012 г. по гр. д. № 1081/2011 г. на ВКС, I г. о./Съобразно Решение № 936 от 17.07.2007 г. на ВКС по гр. д. № 506/2005 г., V г. о. и Решение № 316 от 18.02.2005 г. на ВКС по гр. д. № 2746/2003 г., IV г. о. и други, в случаите на извършен строеж без разрешение или в отклонение на издаденото разрешение и/или на други строителни книжа заинтересованият собственик (съсобственик) не е длъжен да търпи и понася ограниченията, които произтичат за неговото право на собственост от създаденото състояние, когато е нетърпимо според закона. Прекратяването на това състояние чрез премахването на строежа, който смущава и/или ограничава правото на собственост (съсобственост), е предпоставено обаче от недопустимост и нетърпимост на същия изобщо или в състоянието, в което е извършен. При нетърпимост на същото, всяко отклонение от разрешението или строителните книжа следва да се счита за съществено в случаите, когато се нарушават техническите, технологическите, санитарно-хигиенните, противопожарните и архитектурно-градоустройствените изисквания за строежа, действащите застроителни планове и техническите нормативи, по които следва да се осъществи строежът /Решение № 324/21.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1320/2009 г., II г. о./.

В Решение № 35/18.05.2017 г. на ВКС по гр. дело № 3422/2016 г., ГК, II г.о, е прието, че неспазването на нормите за минимално отстояние, предвидени в чл. 31 ЗУТ и чл. 53 ЗС вр. с чл. 50 ЗС, води до незаконност на строежа и основателност на иска по чл. 109 ЗС. Наличието на одобрени

строителни книжа не дерогира правилата по чл. 31 ЗУТ. В Решение № 1245 от 4.07.1994 г. по гр. д. № 2149/92 г., IV г. о.; Решение № 2177 от 29.09.1973 г. по гр. д. № 1598/73 г., I г. о., е прието, че искът по чл. 109 ЗС може да бъде проведен успешно и срещу съсобственик, на когото е издадено строително разрешение, тъй като административният орган, издал разрешителното, има компетентност само относно техническата допустимост на преустройството или строителството, но не и относно правната допустимост титулярят на разрешението за строеж да засегне и накърни правата на другите съсобственици на общия имот.

-

По отношение на чл.17 ал.2 от ГПК:

Във връзка с предявената от въззиваемите П.и озаглавена „насрещна въззивна жалба“, ВОС приема за необходимо да посочи, че разпоредбата на [чл. 17, ал. 2 ГПК](#) предвижда възможност гражданският съд да се произнесе инцидентно по законосъобразността на административен акт, когато такъв акт се противопоставя на страна по делото, която не е била участник в административното производство по издаването и обжалването му; съответно косвеният съдебен контрол е недопустим, ако върху акта е бил упражнен пряк съдебен контрол. Това следва от разпоредбите на [чл. 302 ГПК](#) и [чл. 177, ал. 1, изпр. 2 АПК](#). Тези норми са дали основание в мотивите на [ТР № 5/14.01.2013 г.](#) по тълк. д. № 5/2011 г. на ОСГК на ВКС да се приеме, че след влизане в сила на [чл. 177, ал. 1, изпр. 2 АПК](#) [ТР № 6/10.05.2006 г.](#) по т. гр. д. № 6/2005 г. на ОСГК на ВКС е изгубило сила в частта по т. 4.

С Решение № 230 от 31.01.2014 г. на ВКС по гр. д. № 2252/2013 г., I г. о., ГК, докладчик съдията Г. Г. е било разяснено, че съгласно [чл. 17, ал. 2 ГПК](#), „гражданският съд се произнася инцидентно по валидността на административните актове, независимо от това дали те подлежат на съдебен контрол. **Произнасянето е само в мотивите на решението, доколкото е във връзка с основния гражданскоправен спор.** Гражданският съд няма правомощието да прогласява с диспозитива на решението си нищожността на административния акт. Такова правомощие има само административният съд, в процедура по обжалване на административния акт, при спазване на правилата на [АПК](#)“.Т.е.съгласно [чл. 17, ал. 2, изпр. 2 ГПК](#) съдът може да се

произнася по възражение за законосъобразността на административен акт, който се противопоставя на страна по делото, която не е била участник в административното производство по издаването и обжалването му. Ако намери този административен акт за незаконосъобразен, без да го отменя, гражданският съд ще уважи възражението, като не зачете последиците на този акт, което настоящата инстанция по същество прави.

По отношение на частната жалба против Определение № 263744 от 20.04.2021 година:

Според частната жалба определението се явява неправилно, т.к. към момента на прекратяване на производството, същите не са представили Списък с разноси. По тез съображения се твърди, че определението се явява незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

Въззивния съд не споделя това виждане и съображенията му се крият основно в закона. Съобразно нормата на чл.78 ал.4 от ГПК ответната страна притежава правото да получи разноси и при прекратяване на делото. В конкретния случай завеждането на съдебното производство е включвало и компоненти, които вече са претърпели съдебна намеса, каквато е масивната ограда. Видно е от материалите по делото, че произнасянето по отношение на нея е обективизирано с Решения по гр.дело № 9240/2013 година по описа на ВРС и по в.гр.дело № 2076/2014 година по описа на ВОС. Следователно включването на тази ограда отново, като повторен предмет на разглеждане пред съдилищата се явява недопустимо. Прекратяването на производството по този пункт е дал основание на съда да присъди разноси, в полза на П.и и то съвсем основателно. Без значение е обстоятелството дали са представили или не Списък на разноси, закона им дава право на това следователно атакуваното Определение се явява правилно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора в полза на П.и следва да се присъди сумата от 1 540 /хиляда петстотин и четиридесет/ лева.

Предвид изложеното, ВОС,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260638 от 24.02.2021 година, постановено по гр.дело № 12 169/2018 година, по описа на ВРС, тридесет и девети състав.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 263744 от 20.04.2021 година, постановено по гр.дело № 12 169/2018 година, по описа на ВРС, тридесет и девети състав.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261383 от 20.04.2021 година, постановено по гр.дело № 12 169/2018 година, по описа на ВРС, тридесет и девети състав.

ОСЪЖДА П. В. П., ЕГН *** И Ж. Й. П., ЕГН ******* да заплатят в полза на **Л. Н. П., ЕГН ***** И Ж. М. П., ЕГН ******* сумата от 1 540 /хиляда петстотин и четиридесет/ лева, представляващи сторени деловодни разноски пред ВОС – държавна такса, ад.хonorар и депозит за вещо лице.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред състав на Върховен Касационен Съд на Р България, в едномесечен срок от връчване на съобщенията до страните, на основанията, посочени в чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____